

1

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANCE

Del papa Francesc commemorativa dels aniversaris de santa Teresina

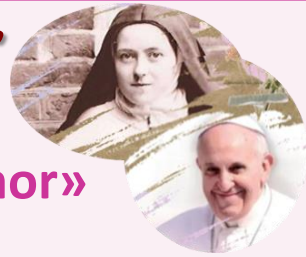
Teresina de l'Infant Jesús és una de les santes més conegudes i estimades arreu del món, fins i tot per no cristians i no creients. També ha estat reconeguda per la UNESCO entre les figures més significatives per a la humanitat contemporània.

En la commemoració del **150è aniversari del seu naixement**, a Alençon el 2 de gener de 1873, i el **centenari de la seva beatificació**, el papa Francesc li ha dedicat l'Exhortació apostòlica "C'est la confiance" perquè el seu missatge sigui assumit com a part del tresor espiritual de l'Església.

La seva vida terrenal va ser breu, 24 anys, i senzilla, transcorreguda primer en la família i després al Carmel de Lisieux. L'**extraordinària càrrega de llum i d'amor que irradiava** la seva persona es va manifestar immediatament després de la seva mort amb la publicació dels seus escrits, especialment ***Història d'una ànima***, i amb les innombrables gràcies obtingudes pels fidels que la invocaven.

Als 15 anys, Teresina va demanar el permís al papa Lleó XIII per a entrar al Carmel. Poc després de la seva mort, sant Pius X va percebre la seva enorme alçada espiritual. Declarada venerable el 1921 per Benet XV, va ser beatificada fa cent anys i **canonitzada** el 1925 per Pius XI, i declarada **patrona de les missions**. El 1997 sant Joan Pau II la va declarar **Doctora de l'Església i experta en la «scientia amoris»**.

2 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANÇA

«La confiança, i res més que la confiança, ha de conduir-nos a l'Amor»

Aquestes paraules tan contundents de santa Teresa de l'Infant Jesús i de la Santa Faç ho diuen tot, **resumeixen el geni de la seva espiritualitat**. Només la confiança, “res més”, **no hi ha cap altre camí** per on puguem ser conduïts a l'Amor que tot ho dona. **Amb la confiança, l'Evangeli es fa carn en nosaltres i ens transforma en canals de misericòrdia per als germans.**

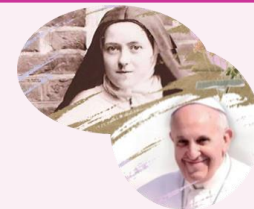
És la confiança la que ens sosté cada dia i la que ens mantindrà dempeus davant la mirada del Senyor quan ens cridarà al seu costat: **«Al capvespre d'aquesta vida, compareixeré davant teu amb les mans buides**, perquè no et demano, Senyor, que comptis les meves obres. Totes les nostres justícies tenen taques als teus ulls. **Vull, doncs, revestir-me de la teva pròpia Justícia i rebre del teu Amor la possessió eterna de Tu mateix».**

1. Jesús per als altres

En el nom que Teresina va triar com a religiosa destaca Jesús: l'“Infant” que manifesta el misteri de l'Encarnació i la “Santa Faç”, és a dir, el rostre de Crist que s'entrega fins al final a la Creu. Ella és “santa Teresa de l'Infant Jesús i de la Santa Faç”.

El Nom de Jesús és contínuament “respirat” per Teresa com a acte d'amor, fins al darrer alè. També havia gravat aquestes paraules a la seva cel·la: **“Jesús és el meu únic amor”**. Va ser la seva interpretació de l'afirmació culminant del Nou Testament: «Déu és amor» (1Jn 4,8.16).

3 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANÇA

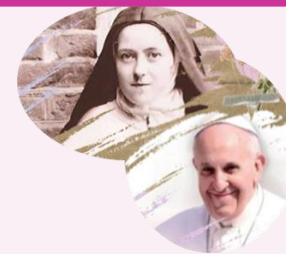
Ànima missionera

Com passa en tot encontre autèntic amb Crist, aquesta experiència de fe la cridava a la missió: **«Al cel desitjaré el mateix que desitjo ara a la terra: estimar Jesús i fer-lo estimar».** **Havia entrat al Carmel «per a salvar les ànimes».** Compartia l'amor misericordiós del Pare pel fill pecador i el del Bon Pastor per les ovelles perdudes, llunyanes, ferides. Per això és patrona de les missions, mestra d'evangelització.

Les darreres pàgines de la *Història d'una ànima* són un testament missioner, expressen la seva manera d'entendre **l'evangelització per atracció**, no per pressió o proselitisme: **«“Atreu-me, i correrem a la fragància dels teus perfums”.** **Jesús, en atreure'm a mi, atreu les ànimes que estimo: això es fa sense violència, sense esforç.** Igual que un torrent arrossega tot el que troba al seu pas, així mateix, Jesús meu, l'ànima que se submergeix en l'oceà sense ribes del teu amor, atrau amb ella tots els tresors que posseeix... **Senyor, no tinc altres tresors que les ànimes que t'ha complagut unir a la meva».**

Aquí ella cita les paraules que la núvia dirigeix al nuvi al Càntic dels Càntics (1,3-4), segons la interpretació de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. L'Espòs és Jesús, el Fill de Déu que es va unir a la nostra humanitat en l'Encarnació, la va redimir a la Creu i va donar llum a l'Església, la seva estimada Esposa, per la qual va lliurar la seva vida (cf. Ef 5,25). Crida l'atenció com Teresina, **conscient que és a prop de la mort, no viu aquest misteri tancada en si mateixa, només en un sentit consolador, sinó amb un fervent esperit apostòlic.**

4 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANÇA

La gràcia que ens allibera de l'autoreferencialitat

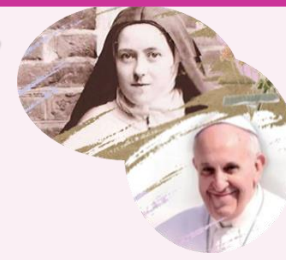
Quelcom semblant passa quan es refereix a **l'acció de l'Esperit Sant**, que adquireix de manera immediata un **sentit missioner**: «Heus aquí la meva pregària: Jo demano a Jesús que m'atregui a les flames del seu amor, que m'uneixi tan estretament a Ell que visqui i actuï en mi. Sento que, com més abrasi el meu cor el foc de l'amor, amb més força diré:

Atreu-me, i també com més les ànimes s'acostaran a mi (pobra ferralla inútil, si m'allunyava del braser diví), més aquestes ànimes correran de pressa a la fragància dels perfums del seu Estimat, perquè **una ànima abrusada d'amor no pot restar inactiva**».

En el cor de Teresina, **la gràcia del baptisme** es converteix en un torrent impetuós que desemboca a l'oceà de l'amor de Crist, arrossegant-hi una multitud de germanes i germans, cosa que va passar especialment després de la seva mort. Va ser la seva **promesa «pluja de roses**».

5 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANCE

El camí de la infància espiritual

2. El caminet de la confiança i de l'amor

Un dels descobriments més importants de Teresina és el seu “caminet”, el camí de la confiança i de l'amor, també conegut com **el camí de la infància espiritual**. **Tothom pot seguir-lo**, en qualsevol estat de vida, a cada moment de l'existència. És el camí que el Pare celestial revela als petits (cf. Mt11,25).

«**Malgrat la meva petitesa, puc aspirar a la santedat**; engrandir-me, és impossible; m'haig de suportar tal com soc amb totes les meves imperfeccions; però vull cercar el mitjà d'anar al cel per un caminet ben dret, ben curt, un caminet tot nou».

Per a descriure-ho, utilitza la imatge de l'ascensor: «**L'ascensor que ha d'eleva-me fins al cel són els teus braços, oh Jesús!** No tinc cap necessitat de créixer, per a això; al contrari, cal que resti petita, que ho esdevingui cada vegada més». Petita, incapaç de confiar en si mateixa, encara que fermament segura en la força amorosa dels braços del Senyor.

És el “suau camí de l'Amor”, obert per Jesús als petits i als pobres, a tots. És el camí de la veritable alegria. Teresina subratlla sempre la **primàcia de l'acció de Déu, de la seva gràcia**: «Sento sempre la mateixa confiança audaç d'esdevenir una gran Santa, perquè **no compto amb els meus mèrits** —que no en tinc cap—, sinó que **espero en Aquell que és la Virtut, la mateixa Santedat**. És Ell tot sol qui, acontentant-se amb els meus dèbils esforços, m'eleva fins a ell i, cobrint-me amb els seus mèrits infinits, em farà Santa».

6 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANCE

Més enllà de tot mèrit

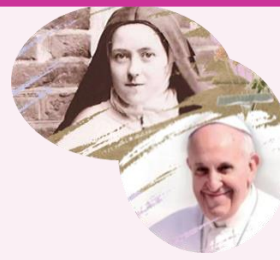
La manera de pensar de Teresina no contrasta amb l'ensenyament catòlic sobre el creixement de la gràcia santificant, que ens transforma i capacita per a cooperar amb les nostres bones accions en un camí de creixement en la santedat. Ella, prefereix destacar el primat de l'acció divina i convidar a la confiança plena mirant l'amor de Crist que se'ns ha donat fins a la fi. **Atès que no podem tenir cap certesa de posseir mèrits propis, no és possible confiar en aquests esforços o compliments.**

Per tant, l'actitud més adequada és dipositar la **confiança en la infinita misericòrdia d'un Déu que estima sense límits** i que ho ha donat tot a la Creu de Jesucrist. La seva confiança sense límits encoratja els qui se senten fràgils, limitats, pecadors, a deixar-se portar i transformar per a arribar amunt: **«Jesús no demana grans accions, sinó tan sols l'abandó i l'agraïment».**

Quan Teresina parla de l'**Eucaristia**, no posa en primer lloc el seu desig de rebre Jesús en la sagrada comunió, sinó el **desig de Jesús que vol unir-se a nosaltres i habitar en els nostres cors.**

A l'*Ofrena a l'amor misericordiós*, patint per no poder rebre la comunió tots els dies, diu a Jesús: **«Queda't amb mi, com en el sagrari».** El centre i l'objecte de la seva mirada no és ella mateixa amb les seves necessitats, sinó Crist que estima, busca, desitja, i habita en l'ànima.

7 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANCE

L'abandonament quotidià

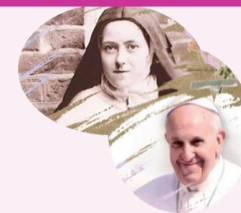
La **confiança** que **Teresina** promou no ha d'entendre's només en referència a la pròpia santificació i salvació. Té un sentit integral, que **abraça la totalitat de l'existència concreta** i s'aplica a la nostra vida sencera, on moltes vegades ens aclaparen els temors, el desig de seguretats humanes, la necessitat de tenir-ho tot sota control. És una **invitació al sant "abandonament"**.

La **confiança plena**, que es converteix en **abandonament en l'Amor**, ens allibera dels càlculs obsessius, de la constant preocupació pel futur, dels temors que treuen la pau. En els seus darrers dies Teresina insistia en això:

«Nosaltres, que correm pel camí de l'Amor, crec que **no hem de pensar en el que pugui passar-nos de dolorós en el futur**, perquè això és faltar a la confiança». Si som a les mans d'un Pare que ens estima sense límits, això serà veritat en qualsevol circumstància, tirarem endavant més enllà del que passi i, d'una manera o una altra, **es complirà a les nostres vides el seu projecte d'amor i plenitud**.

8

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANÇA

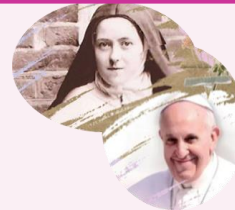
Un foc enmig de la nit

Teresina vivia la fe més forta i segura en la foscor de la nit i fins i tot en la foscor del Calvari. En el darrer període de la seva vida va viure **la gran «prova contra la fe»**. Ella la posa en relació directa amb l'ateisme del seu temps i el rebuig a la fe cristiana. Va escriure que **Jesús havia permès que la seva ànima «es veiés envaïda per les més denses tenebres»**. En unió amb Jesús que va acceptar beure el calze de la Passió, Teresina percep en aquesta nit tenebrosa la desesperació, el buit del no-res.

Manifesta el **caràcter heroic de la seva fe**, la seva victòria en el combat espiritual, enfront de les temptacions més fortes. **Se sent germana dels ateus i asseguda, com Jesús, a taula amb els pecadors, intercedeix per ells, mentre renova el seu acte de fe:** «disposada a vessar fins a la darrera gota de la meva sang per confessar que hi ha un Cel ... Li dic que l'obri per tota l'eternitat als pobres incrèduls».

Teresina viu intensament una confiança il·limitada en la infinita misericòrdia de Déu: **«La confiança que ha de conduir-nos a l'Amor»**. Viu, fins i tot en la foscor, la confiança total de **l'infant que s'abandona sense por als braços del seu pare i de la seva mare**. «Déu brilla abans de res a través de la seva misericòrdia, i a través d'ella contemplo i adoro les altres perfeccions divines!». Aquesta és una de les més grans contribucions que ha ofert a tot el Poble de Déu. De manera extraordinària va penetrar en les profunditats de la misericòrdia divina i d'allà va treure la llum de la seva **esperança il·limitada**.

9 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANCE

Una fermíssima esperança

Abans de la seva entrada al Carmel, Teresina havia experimentat una singular **proximitat espiritual amb el criminal Henri Pranzini**, condemnat a mort per triple assassinat i no penedit. Oferint la Missa per ell i pregant amb confiança per la seva salvació, el posa en contacte amb la Sang de Jesús, seguríssima que Ell el perdonaria «encara que no es confessés ni donés cap mostra de penediment». Quanta emoció en descobrir que Pranzini, pujat al cadafal, «agafa un crucifix que li presentava el capellà i besa tres cops les seves nafres sagrades!». Aquesta **experiència tan intensa d'esperar contra tota esperança** va ser fonamental i «després d'aquesta gràcia, el meu desig de salvar ànimes va créixer dia rere dia».

Conscient del drama del pecat, té la certesa que «**on s'ha multiplicat el pecat la gràcia de Déu ha estat encara més abundant**» (Rm 5,20). El pecat del món és immens, però no és infinit. En canvi, **l'amor misericordiós del Redemptor sí que és infinit**. Teresina és testimoni de la victòria definitiva de Jesús sobre totes les forces del mal a través de la seva passió, mort i resurrecció.

Moguda per la confiança, s'atreveix a afirmar: «**Jesús, fes que jo salvi moltes ànimes**, que avui no se'n condemni cap! [...]. Jesús, perdona'm si dic coses que no hauria de dir, només vull alegrar-te i consolar-te».

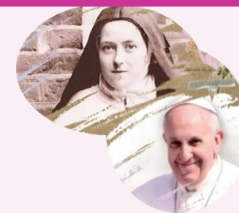

La caritat com a actitud personal d'amor

3. Seré l'amor

“Més gran” que la fe i l'esperança, la caritat no passarà mai (cf. 1Co 13,8-13). És el do més gran de l'Esperit Sant i és «mare i arrel de totes les virtuts». Teresina vol correspondre a l'amor de Jesús, retornar-li amor per amor. Inspirada pel Càntic dels Càntics (2,16), escriu: «Jo penso que el cor del meu espòs és només per a mi, com el meu només li pertany a ell, i per això li parlo en la solitud d'aquest deliciós cor a cor, a l'espera d'arribar a contemplar-lo un dia cara a cara». Encara que el Senyor ens estima junts com a Poble, **la caritat actua d'una manera personalíssima, “de cor a cor”**.

Teresina té la viva certesa que Jesús la va estimar i va conèixer personalment en la seva Passió. Ella **contempla l'amor de Jesús per tots i cadascun com si fos únic al món**. L'acte d'amor “**Jesús, t'estimo**”, viscut contínuament com la respiració, és la seva clau de lectura de l'Evangeli. Es fa contemporània de la vida de Crist, habitant l'Evangeli amb Maria i Josep, Maria Magdalena i els Apòstols. Amb ells penetra en les profunditats de l'amor del Cor de Jesús: «Quan veig la Magdalena banyar amb les seves llàgrimes els peus del seu Mestre adorat, sento que el seu cor ha comprès els abismes d'amor i de misericòrdia del Cor de Jesús i que, per més pecadora que sigui, aquest Cor d'amor està disposat no només a perdonar-la, sinó fins i tot a prodigar-li els favors de la seva intimitat divina i a elevar-la fins als cims més alts de la contemplació».

La caritat com a actitud personal d'amor: moments de gràcia

Teresina ens ha ofert relats d'alguns **moments de gràcia viscuts enmig de la senzillesa de cada dia**, com la seva **sobtada inspiració quan acompanyava una germana malalta amb caràcter difícil** que «té el do de desagradar-me en tot: modals, paraules, caràcter». No volent cedir a l'antipatia natural que experimentava «vaig comportar-me amb ella com amb la persona que més estimo». Un dia li preguntà: «Què es el que l'atreu tant de mi? Sempre que em mira, somriu». I Teresa es deia a sí mateixa: «Ai!, **el que m'atreia era Jesús, amagat al fons de la seva ànima... Jesús, que fa dolç fins i tot el més amarg...** Vaig respondre-li que somreia perquè m'alegrava de veure-la (sense afegir que només era espiritualment)».

Sempre es tracta d'**experiències d'una caritat més intensa viscuda en les situacions més ordinàries**: «Un capvespre d'hivern complia com de costum el meu petit servei vaig sentir en la llunyania el so de música; em vaig imaginar un saló ben il·luminat, amb resplendents daurats; unes noies elegantment vestides que es feien mútuament elogis i galanteries mundanes; després la meva mirada es va posar en **la pobra malalta que jo aguantava**; en comptes d'una melodia, sentia de tant en tant els seus gemecs planyívols; en comptes de daurats, veia els maons del nostre claustre auster, a penes il·luminat per una feble claror. **El Senyor va il·luminar de tal manera la meva ànima amb els raigs de la veritat que no podia creure en la meva felicitat...** Ah!, per a gaudir mil anys de festes mundanes, no hauria donat els deu minuts esmerçats a complir el meu humil ofici de caritat.

L'amor més gran en la major senzillesa

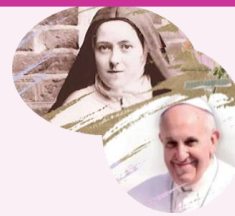
Al final de la Història d'una ànima, Teresina ens va regalar la *seva Ofrena com a víctima d'holocaust a l'Amor misericordiós de Déu*. **Quan ella es va lliurar en plenitud a l'acció de l'Esperit, va rebre la sobreabundància de l'aigua viva:** «Els rius, o, millor els oceans de gràcies que han vingut a inundar la meva ànima». **És la vida mística** que, fins i tot privada de fenòmens extraordinaris, es proposa a tots els fidels **com a experiència quotidiana d'amor**.

Teresina viu la caritat en la petitesa, en les coses més simples de l'existència quotidiana, i ho fa **en companyia de la Mare de Déu, aprenent d'ella que «estimar és donar-ho tot, donar-se fins i tot a si mateix»**. Mostra, a partir de l'Evangeli, que Maria és la més gran del Regne dels Cels perquè és la més petita (cf. Mt 18,4), la més propera a Jesús en la seva humiliació. La seva vida humil i pobra transcorre en la simplicitat de la fe. Jesús vol que Maria sigui l'exemple de l'ànima que el cerca amb una fe desposseïda. **Maria va ser la primera en viure el “caminet” en pura fe i humilitat**; així que Teresina no dubta a escriure:

«Jo sé que a Natzaret, Mare plena de gràcia,
vas viure pobrament sense ambició de més.

Ni èxtasi, ni raptés,
ni sons miracles la teva vida
embelliren, Reina dels Sants...!

Molts són a la terra els petits i humils:
els seus ulls vers tu poden sense por alçar.
Mare, et plau caminar per la via comuna,
per a guiar les ànimes al Cel».

“En el cor de l'Església la meva vocació és l'amor”

Teresina va heretar de santa Teresa d'Àvila un **gran amor a l'Església** i va poder arribar al fons d'aquest misteri. En una llarga pregària a Jesús, va confiar al Senyor que se sentia animada per un immens desig, per una passió per l'Evangelí que cap vocació per si sola podia satisfer. A la recerca del seu “lloc” a l'Església, havia rellegit la **Primera Carta de sant Pau als Corintis**. L'Apòstol utilitza la **metàfora del cos i els seus membres** per a explicar que l'Església inclou una gran varietat de carismes (cap. 12):

A l'“himne a la caritat” hi va trobar la gran resposta (cap. 13): «Vaig comprendre que l'Església tenia un Cor i que aquest Cor estava encès d'amor, i que només l'Amor feia actuar els membres de l'Església, que si l'Amor s'apagués, els apòstols ja no anunciarien més l'Evangelí, els màrtirs no voldrien vessar la seva sang... **Vaig comprendre que l'Amor contenia totes les vocacions, que l'amor ho era tot**, que l'amor abastava tots els temps i tots els llocs; és Etern!: “Oh Jesús, la meva vocació és l'Amor!” **Al Cor de l'Església, la meva mare, jo seré l'Amor!... Així ho seré tot...** així es realitzarà el meu somni!!!

“Jo seré l'amor”, aquesta és l'opció radical de Teresina, la seva síntesi definitiva, **la seva identitat espiritual més personal**. Aquest descobriment del cor de l'Església és també **una gran llum per a nosaltres avui**, per a no escandalitzar-nos pels límits i les debilitats de la institució, marcada per foscors i pecats, i entrar en el seu cor ardent d'amor, encès a la Pentecosta gràcies al do de l'Esperit Sant i que s'aviva amb els nostres actes de caritat.

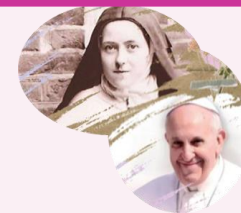

Pluja de roses

Santa Teresina va reconèixer, amb gran sinceritat: «Tenia aleshores grans proves interiors de tota mena (fins a preguntar-me si hi havia un cel)». **«Quan canto la felicitat del cel no n'experimento cap joia, perquè canto simplement el que vull creure»**. Ella estava escoltant la crida de Déu a posar foc en el cor de l'Església més que a somniar amb la seva pròpia felicitat. Va passar d'un fervorós desig del Cel a un constant i ardent desig del bé de tots, culminant en el somni de continuar en el Cel la seva missió d'estimar Jesús i fer-lo estimar: «Tinc la confiança que no estaré inactiva al cel. El meu desig és seguir treballant per l'Església i per les ànimes». «El meu Cel transcorrerà a la terra fins a la fi del món. Sí, jo **vull passar el meu Cel fent el bé a la terra**».

Amb aquesta llum que Déu vessava en ella, arribava a l'última síntesi personal de l'Evangelí: «Penso en tot el bé que podré fer després de la meva mort». «El bon Déu no em donaria aquest desig ... si no volgués fer-lo realitat». **«Serà com una pluja de roses»**.

Es tanca el cercle. «C'est la confiance». **És la confiança la que ens porta a l'Amor i ens allibera del temor, ens ajuda a treure la mirada de nosaltres mateixos i posar a les mans de Déu el que només Ell pot fer.** Enmig del patiment dels seus últims dies, Teresina podia dir: «No compto amb res més que amb l'amor». **La confiança fa brollar les roses i les escampa com un desbordament de la sobreabundància de l'amor diví.** Demanem-la com a do gratuït, com a regal preciós de la gràcia, perquè s'obrin en la nostra vida els camins de l'Evangelí.

Al final, només compta l'amor

4. Al cor de l'evangeli

A *Evangelii gaudium* vaig insistir en la **invitació a tornar a la frescor de la font, per a posar l'accent en allò que és essencial i indispensable**. Crec que cal reprendre i proposar novament aquella invitació. **En una Església missionera «l'anunci es concentra en allò essencial, que és el més bell, gran, atractiu i necessari». El nucli lluminós és «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat».**

El centre de la moral cristiana és la caritat, que és la resposta a l'amor incondicional de la Trinitat: «les obres d'amor al proïsme són la manifestació externa més perfecta de la gràcia interior de l'Esperit». **Al final, només compta l'amor.**

L'aportació que Teresina ens regala com a Santa i com a Doctora de l'Església no és analítica, sinó més aviat **sintètica**. La seva genialitat consisteix en **dur-nos al centre, al que és essencial, indispensable**. Amb les seves paraules i el seu itinerari personal mostra que, si bé tots els ensenyaments i normes de l'Església tenen la seva importància, algunes són més urgents per a la vida cristiana. **Allà és on Teresa va posar la mirada i el cor.**

Com a teòlegs, moralistes, estudiosos de l'espiritualitat, com a pastors i com a creients, cadascun en el seu propi àmbit, encara **necessitem recollir aquesta intuïció genial de Teresina i treure'n les conseqüències** teòriques i pràctiques, doctrinals i pastorals, personals i comunitàries. **Cal audàcia i llibertat interior per a poder-ho fer.**

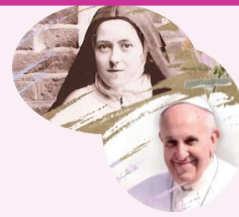
Actualitat de la “petita grandesa de la Doctora de la síntesi”

Cada sant és una missió, un projecte del Pare per a reflectir i encarnar un aspecte de l'Evangelí. Per a descobrir-ho, cal contemplar el conjunt de la seva vida, el seu camí sencer de santificació. Això val més encara per a santa Teresina, **sent ella una “Doctora de la síntesi”**. La seva actualitat perdura en la seva **“petita grandesa”**. En un temps...

- ✓ que ens convida a tancar-nos en els propis interessos, Teresina ens mostra **la bellesa de fer de la vida un do**.
- ✓ en què prevalen les necessitats més superficials, és **testimoni de la radicalitat evangèlica**.
- ✓ d'individualisme, ella ens fa descobrir el **valor de l'amor que es converteix en intercessió**.
- ✓ en què l'ésser humà s'obsessiona per la grandesa i per noves formes de poder, ella assenyala **el camí de la petitesa**.
- ✓ en què es descarten molts éssers humans, ella ens ensenya **la bellesa de cuidar, de fer-se càrrec de l'altre**.
- ✓ de complexitat, ella pot ajudar-nos a redescobrir la senzillesa, **la primacia absoluta de l'amor, de la confiança i l'abandonament**, superant una lògica legalista o eticista que omple la vida cristiana d'obligacions o preceptes i congela l'alegria de l'Evangelí.
- ✓ de replegaments i tancaments, Teresina ens **convida a la sortida missionera, captivats per l'atracció de Jesucrist i de l'Evangelí**.

17 EXHORTACIÓ APOSTÒLICA C'EST LA CONFIANÇA

Teresina, més viva que mai enmig de l'Església

Un segle i mig després del seu naixement, Teresina està més viva que mai enmig de l'Església en camí, en el cor del Poble de Déu. **Està peregrinant amb nosaltres, fent el bé a la terra, com tant va desitjar.** El signe més bonic de la seva **vitalitat espiritual** són les **innombrables "roses" que va espargint**, és a dir, les **gràcies que Déu ens dona per la seva intercessió plena d'amor**, per a sostenir-nos en el camí de la vida.

Estimada santa Teresina,
l'Església necessita fer resplendir
el color, el perfum, l'alegria de l'Evangelí.
Envia'ns les teves roses!
Ajuda'ns a tenir confiança sempre,
com tu ho vas fer,
en el gran amor que Déu té per nosaltres,
**perquè puguem imitar cada dia
el teu caminet de santedat.**
Amén.

Donat a Roma, a Sant Joan del Laterà, el 15 d'octubre, memòria de santa Teresa d'Àvila de l'any 2023,
onzè del meu pontificat. FRANCESC